

**Oponentský posudek bakalářské diplomové práce Barbory Šupové *Porta apostolorum*
*Miroslava Bambuška jako brána paměti místa Postoloprty***

Oponent: Mgr. Martin Pšenička, Ph.D.

Bakalářská práce Barbory Šupové je v mnoha ohledech inspirativním čtením, které překračuje hranice vymezeného žánru bakalářské práce. Šupová se jen zdánlivě zabývá pouze scénickým projektem Miroslava Bambuška, který rozevívá tabuizované historické trauma – poválečný masakr německého obyvatelstva obce Postoloprty, jeden z mnoha neuralgických bodů moderní české/středoevropské historie. Šupová svou prací otevírá, a v tom je její velký přínos, složitá témata historie, paměti, společenského tabu, kolektivního nevědomí, ale i uměleckého zobrazení extrémní skutečnosti a role uměleckého zpracování jako mechanismu rozpomínání a léčby traumatu. Tematická šíře s sebou přináší i vysoké nároky, které nemůže studentka bakalářského studia při nejlepší vůli plně splňovat a nikdo to po ní ani nemůže žádat. Práce je i beztak na vysoké úrovni a chápu ji jako počáteční krok pro další výzkum.

Metodologickým klíčem je pro Šupovou teorie paměti – obor, který v posledních letech u nás, ale především v zahraničí zažívá výraznou konjunkturu. Šupová si pro účely práce zpřehledňuje a systematizuje s odkazem na vybrané autority (Assmann, Halbwachs) otázky vztahu paměti/zapomnění a historie, vztahu kolektivní a kulturní paměti a umění. Pouze letmo a zprostředkovaně (skrže práci Činátlova) odkazuje na vlivné teatrologické práce Fredie Rokema (*Performing History*) a Marvinu Carlsona (*The Haunted Stage*), které by právě její výzkum mohly významně podpořit a posunout.

Stejně jako si potřebuje Šupová strukturovat metodologický aparát, zpřehledňuje si i historická fakta – viz kapitola o perzekuci českých Němců v Postoloprtech. Následný rozbor Bambuškova textu – nejslabší místo práce – je spíše opět sumarizujícím popisem uměleckého faktu, tedy jak Bambušek zdramatizoval historickou událost. Daleko podstatnější je kapitola věnovaná samotné inscenaci-site specific projektu, která z textové předlohy činí ontologický fakt bezprostředně zpřítomňující trauma minulosti, které není zprostředkováváno, ale zakoušeno.

Práci bohužel chybí jakékoliv usouvztažnění k jiným podobným projektům, které se vyrovnávají svébytným jazykem divadla s historickým traumatem – např. srovnatelný projekt Farmy v jeskyni *Čekárna*. I přesto práce Barbory Šupové přesahuje nároky na bakalářské práce a s potěšením ji navrhuji k obhajobě s hodnocením výborně. Doporučuji, aby v práci bylo dále pokračováno.

V Praze 31. 8. 2014

Martin Pšenička